

Michael Svennevig
UDE PÅ KANTEN
Portrætsamtaler om at turde

I det magiske felt
Uddrag fra samtalen med
Hanne Marie Svendsen

HMS: Det er mærkeligt, for når man begynder at skrive, er der et kæmpemæssigt register af ord og viden som man kunne vælge at bruge, men hvis man har tænkt tilstrækkeligt over det, inden man begynder at skrive, foregår udvælgelsen i et magisk felt, for der er altid tale om en udvælgelse. Det er som om man selv befinder sig i det magiske felt. Det der skal være der, falder selv på plads, og hvis det ikke gør, skal det væk.

MS: Det lyder nærmest som den hulkasse mange børn har, med mange huller i forskellige faconer og med brikker, der kun kan passe ned i helt bestemte huller. Dem skal man så finde.

HMS: Det er en meget lykkelig periode på trods af al mulig ulykke, når man lander i den. Der håber jeg at komme igen.

MS: Egentlig var det jo planen, at vi skulle have mødtes tidligere på sommeren, og i mellemtiden har du udgivet "Himmelsten, Erindringskitser og billeder fra provinsen", men det er alligevel "Bølgerne skum", der har sat sig oppe i hovedet på mig. Der er et andet sammenfald, for Kirsten Thorups bog "Tilfældets gud", handler også om et møde mellem to. De to romaner er meget forskellige, men tematisk har de mange ting til fælles. I begge

bøger kommer mødet med den fremmede eller det fremmede til at blive bestemmende for hovedpersonerne. Det er et møde, der i høj grad definerer hovedpersonen.

HMS: Hvor er det morsomt at du nævner det, for det sammenfald har jeg slet ikke tænkt på. "Himmelsten" er en lille bog med erindringskitser, der koncentrerer sig om bestemte temaer og indeholder nogle noveller, hvor erindringsstoffet, som giver sig ud for at være sandhed, får en anden og lidt forskubbet form i novellerne.

MS: "Himmelsten" handler om dig selv, mens "Bølgernes skum" handler om dit forfatter-jeg.

HMS: Ja, "Himmelsten" har jeg primært skrevet til mit barnebarn. Vores børnebørn ved så meget, som jeg ikke ved, men til gengæld har de ikke megen bevidsthed om historiske forløb, så jeg tænkte, at det kunne være sjovt at fortælle om, hvordan det var at leve i en periode, hvor der ikke var prævention, mobiler og det mediesammensurium, der er nu. For at sætte det ind i et historisk perspektiv.

MS: Det er nedslag i et barns liv og opdagelsen af verden. Også en opvågning til en virkelighed der er voldsom. Især for et barn. Du fortæller det meget nænsomt og tilbageholdt, hvilket ikke gør det mindre voldsomt. I glimt er der øjeblikke, hvor virkeligheden næsten ikke er til at bære. Det er glimt og billeder af liv. Men det er også deri man kan ane begyndelsen på et forfatterskab. Netop dette blik på verden. Den uforståelige verden. Det klinger i hvert fald sammen med et udtryk som: "Vi finder deres sjæle". Det stammer fra "Bølgernes skum", hvor der er gengangere fra din forrige bog, "Rudimenter af R" (Gyldendal, 2010), for Aladdin og Nouredin dukker op igen i beskrivelsen af dukketeater i Targu Mures. Det er dukkernes sjæle, der er tale om. Endnu en gang har du bevæget dig til fjerntliggende steder. Sidst var det Georgien. Denne gang Targu Mures. Var det der, du var henne på research?

HMS: Ja, jeg var i Rumænien, fordi der var nogle ting som jeg skulle have afklaret, for jeg ville gerne vide, hvordan dukketeatret havde haft det i Rumænien. Det viste sig, at det var blevet totalt overtaget og censureret af staten. Det var meget begrænset, hvad man kunne spille i den periode.